୯-୧୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ସମୟ ବହୁତ-ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଅ ନାହିଁ, ପାତ୍ରକୁ ଦେଖି ଜ୍ଞାନ ଦାନ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଗୁଣର ଧାରଣା ମଧ ହେଉଥିବ ଏବଂ ଚାଲିଚଳଣି ମଧ ସୁଧୁରିଯାଉଥିବ, ଏହାର ସହଜ ବିଧି କ'ଣ ?

ଉ□ର:- ବାବା ଯାହାସବୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ସେସବୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଜ୍ଞାନ ଧନର ଦାନ କର ତେବେ ଗୁଣର ଧାରଣା ମଧ ସହଜରେ ହୋଇଯିବ, ଚାଲି ଚଳଣି ମଧ ସୁଧୁରିଯିବ । ଯାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହୁ ନାହିଁ, ଜ୍ଞାନ ଧନର ଦାନ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ହେଲେ ଅଭାଗା । ସେମାନେ ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ନିଜର କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ବଚପନ କେ ଦିନ ଭୁଲା ନ ଦେନା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ, ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ଆମେ ଆତ୍ମା ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ— ଏକଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଏବେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଯାଦରେ ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ସଙ୍ଗେ-ସଙ୍ଗେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜୀଇଁ ପୁଣି ସଙ୍ଗେ-ସଙ୍ଗେ ମରିଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ଲୌକିକ ପରିବାର ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଜି ହସି କାଲି ପୁଣି କାନ୍ଦିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଗୀତର ଅର୍ଥ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ପ୍ରାୟତଃ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶାନ୍ତି ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଧକ୍କା ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଏଣେତେଣେ ଘୁରିବୁଲିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଶାନ୍ତି ମିଳିଯାଏ । ଏହା ଏକମାତ୍ର ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ନିଜକୁ ଚିହ୍ନ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ । ରହିବାର ସ୍ଥାନ ମଧ ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ଯେହେତୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ତେଣୁ କର୍ମ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେତେବେଳେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହୁଛ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ରହୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବ । ସେଠାରେ ସୁଖ ମଧ ଅଛି ଏବଂ ଶାନ୍ତି ମଧ ଅଛି । ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠି ସୁଖ ରହିଛି ତାକୁ ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଯେଉଁଠି ଦୁଃଖ ଅଛି ତାକୁ ଦୁଃଖଧାମ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏସବୁ କଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଏହିସବୁ କଥା କାହାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେଲେ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ବୁଝାଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବୁଝିବାକୁ ଭିତରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବୁଝାଯାଏ ଯେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଧାରଣ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଶରୀରର ନାମ ମଧ ବଦଳିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ନାମ ବଦଳିନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ— ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସୁଖର ବର୍ସା ମିଳିଥାଏ । ବାବା ସୁଖର ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଦୁଃଖର ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିବେ, ଏପରି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭାରତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ଯାହାର ଚିତ୍ର ମଧ ରହିଛି— ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଏହି ସୁଖର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଯଦି କହିବେ ଯେ ଏହା ତ ତୁମର କଳ୍ପନା ଅଟେ ତେବେ ଏକଦମ୍ ଛାଡିଦେବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି କଳ୍ପନା ବୋଲି ଭାବିବେ ତେବେ କିଛି ମଧ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ତୁମର ସମୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ । ସାରା ଦୁନିଆ ଭିତରେ ତୁମର ସମୟ ଯେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଆଉ କାହାର ନାହିଁ । ବଡ-ବଡ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସମୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ସମୟ କେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ । ବାବା ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇ ଆମମାନଙ୍କୁ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ତୁମେ ନିଜର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟକୁ ଅଯଥାରେ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ପାତ୍ରକୁ ଦେଖି ଜ୍ଞାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ପାତ୍ରକୁ ହିଁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର— ସମସ୍ତେ ତ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ, ତାଙ୍କର ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକଥା ନ ବୁଝିଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଶିବବାବା ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଗକୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ ଏବଂ ନମ୍ରତାର ସହିତ

ବୁଝାଇ ପଠାଇ ଦେବା ଉଚିତ୍ କାରଣ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ମନୁଷ୍ୟ ଝଗଡ଼ା କରିବାରେ ଡ଼େରୀ କରିବେ ନାହିଁ । ଗଭର୍ଣ୍ଣମେ□ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କର କେତେ ମହିମା କରୁଛି । ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କେତେ ପ୍ରବନ୍ଧ ରଖୁଛି । କଲେଜ ଛାତ୍ରମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ପଥର ମାରିବା ଆରମ୍ଭ କରଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଜୋଶ ରହିଥାଏ ନା । ବୁଢା ଅଥବା ମାତାମାନେ ତ ଏତେ ଜୋରରେ ପଥର ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରାୟତଃ ଛାତ୍ରମାନେ ହିଁ ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଲଢେଇ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଲଟା ହୋଇଯାଇଛ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବଦଳରେ ଶରୀର ବୋଲି ଭାବି ନେଉଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଠିକ୍ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କେତେ ରାତି- ଦିନର ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଠିକ୍ ହୋଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଓଲଟାଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଠିକ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀର ବର୍ସା ମିଳିଯାଉଛି । ରାବଣ ଓଲଟା କରିଦେଉଛି ତେଣୁ ସବୁ ଗୁଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ତୁମେମାନେ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛ । ରାମ ଏବଂ ରାବଣର ରାଜ୍ୟକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସମୟ ତ' ମିଳୁଛି ନା । ଯଦି କୌଣସି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି କିଛ କାମ ନାହିଁ, ତେବେ ବାବାଙ୍କ ଯୋଗରେ ବସିଯିବା ଦରକାର । ତାହା ତ ଅଳ୍ପକାଳର ରୋଜଗାର, କିନ୍ତୁ ଏହା ତୁମର ସଦାକାଳର ରୋଜଗାର, ତେଣୁ ଏଥିରେ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବାରମ୍ବାର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଉଛି ।। ଏସବୁ ତ ହେବ ନିଶ୍ଚିତ । ମାୟା ଭୁଲାଇ ଚାଲିବ । ଏହା ଉପରେ ଏକ ନାଟକ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି— ପ୍ରଭୁ ଏହିପରି କହୁଛନ୍ତି, ମାୟା ଏପରି କହୁଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି ।। ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ଏତେ ବିଘ୍ନ ପଡୁ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ କେତେ ମାଡ ଖାଉଛନ୍ତି । ଭାଗବତ ଆଦିରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି । ପୁତନା, ସୂର୍ପଣଖା, ଏସବୁ ବ□ମାନ ସମୟର କଥା ଅଟେ ଯେତେବେଳ କି ବାବା ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ସଂଗମଯୁଗୀ ଉତ୍ସବ ଆଦି ଯାହା ପାଳନ କରାଯାଉଛି ଯାହାକି ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାକୁ ଉତ୍ସବ ରୂପରେ ପାଳନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଅତୀତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା କଥାର ମହିମା କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ରାମରାଜ୍ୟର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଅତୀତ ହୋଇଗଲାଣି । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଦି ଆସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରି ଚାଲିଗଲେ । ଯାହାର ତିଥି ତାରିଖ ମଧ୍ୟ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଧନ୍ଦା ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ ଆତ୍ମା ବୁଝୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଛାଡି ଚାଲିଯିବେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ-- ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ଅଛି । ବ□ମାନ ପୁନର୍ବାର ଏସବୁର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଆମେ ହିଁ ଆସିବୁ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଆସିବେ ନାହିଁ ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଆସିବେ । ସେହିମାନେ ହିଁ ଏବେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ କ୍ରମଅନୁସାରେ ପରିବ□ିତ ହେବେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଟ୍ରାନ୍ସଫର ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଯେଉଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ ପୁଣି କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଆସିବେ । ତଥାପି ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୂଳ କଥା ହେଲା, ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା । ବାବାଙ୍କର ନାମ ସର୍ବଦା ମୁଖରେ ରହୁ । ଆତ୍ମା କ'ଣ, ପରମାତ୍ମା କ'ଣ ? ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଚମକୁଛି ଅଜବ ତାରକା... ବାସ୍ ସେତିକି ଅଧିକ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବହୁତ କମ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାକି ସମସ୍ତେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ । ବାବା ବର୍ସା ଦେବା ସହିତ, ରାଜା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଖରେ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଅଛି— ଆଖିର ଓ୍ୱହ ଦିନ ଆୟା ଆଜ... ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁ ରାସ୍ତାକୁ ଅନାଇ ବସିଥିଲେ । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବାବା ଆସି ରାସ୍ତା

ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ବିନାଶର ସମୟ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ସବୁ ଆତ୍ମା ଆସୁରୀ ବନ୍ଧନର ସବୁ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରି ପୁଣି ଘରକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟକୁ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏହି ପାର୍ଟ ଅବିରତ ଚାଲିଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଆସି କିଛି କରିଥିବେ । ସିଏ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ, ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପୁନର୍ବାର ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରି ମୁଖରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝାଇପାରିବ । ଶିବବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଶିବୋହମ୍ ଶବ୍ଦର ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳରୁ ଦେବତା କୂଳକୁ ଆସୁଛ । ସୋ ହମ୍, ହମ୍ ସୋର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ଏହା ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଟେ । ଏଥିରେ କୌଣସି ମନ୍ତ୍ର ଜପିବାର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅର୍ଥ ରହିବା ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ଯେପରି ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଯାଉଛି । ସେହିପରି ହମ ସୋର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି । ଆମେ ଏହିପରି ଚକ୍ର ଲଗାଉଛୁ ଯାହାକୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ଯଦି କାହାକୁ କହିବ ଯେ, ଆମେ ହେଉଛୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ତେବେ କେହି ମାନିବେ ନାହିଁ । କହିବେ ଏମାନେ ତ ସବୁ ଉପାଧି ନିଜ ଉପରେ ରଖୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ଯେ, ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛୁ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ୮୪ ଜନ୍ମର ଦର୍ଶନ ହେଉଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ତ ଶୁଣି ଚମକି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଏସବୁ କ'ଣ ଗପୁଛନ୍ତି । ଯେବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏସବୁ ଗପ ଭଳି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ, ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । କେବଳ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି କହୁଥିଲ ନା— ଏବେ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇଯାଅ । ଏହି ଦେହରୁ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟମୋହା ହୋଇଯାଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏହିଭଳି ମିଠା ମିଠା କଥା ସମସ୍ତଙ୍କର ପସନ୍ଦ ଆସିବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ନଥିବ ତେବେ କୌଣସି ନା କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଆସିବ, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ତ ୨-୩ଟି ଚିତ୍ର ଆଗରେ ରଖିଦିଅ, ଯେଉଁଥିରେ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଥିବ । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ମିଳିଗଲେ ବର୍ସା ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ଏହି ଚିତ୍ର ତିଆରି କର । ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜାଙ୍କ ଆଗରେ ଏକ ମୁକୁଟଧାରୀ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ନିଜେ ହିଁ ପୂଜାରୀର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ପରେ ପୁଣି ନିଜ ଚିତ୍ରକୁ ବସି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ତାଙ୍କ ଚିତ୍ରକୁ ବସି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବ□ମାନ ମିଳୁଛି । ପୂର୍ବରୁ ତ ଭଗବାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କହିଦେଉଥିଲେ— ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ନିଜେ ପୂଜାରୀ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏହି ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହୁଛି ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଧନ ଦେଲେ ଧନ ସରିବ ନାହିଁ... ଯିଏ ଧନ ଦାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ଅମଙ୍ଗଳିଆ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ନ ବୁଝାଇବ ତେବେ ଅଯଥାରେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିବ । ପୁଣି ଗୁଣର ମଧ୍ୟ ଧାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଯିବ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ତ ବୁଝି ପାରୁଛ ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ବାକି ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନୀ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ସେ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ରହିଛି । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଏବେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଗୋଟିଏ ଘରେ ଜଣେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଏବଂ ଆଉ ଜଣେ କଳିଯୁଗୀ ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଯଦି ସିଏ ହଂସ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି ତେବେ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରାଯାଇଥାଏ । ନଚେତ୍ ବିଘ୍ନ ପକାଇବେ । ନିଜ ସମାନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ନଚେତ୍ ହଇରାଣ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା

ଅଲଗା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବିଘ୍ନ ତ ନିଶ୍ଚୟ ପଡିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ମିଠା ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ନଷ୍ଟୋମୋହା ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗୋଟିଏ ବିକାରକୁ ଛାଡିଦେଲେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ବିକାର ଖିଟ୍-ଖିଟ୍ କରିଥାଏ । ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ । ଏହିପରି ଭାବି ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ ପଡୁଛି । ଡ୍ରାମା ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ପଡୁଛି । ବହୁତ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଜୋରରେ ମାୟାର ଚାପୁଡା ଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ କୁହାଯାଉଛି ଯେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଚାପୁଡା ଖାଇଥିବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ଭିତରକୁ ବୁଝିପାରୁଥିବେ । ଲେଖୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା ଆମେ କ୍ରୋଧରେ ଆସିଗଲୁ, ଅମୁକକୁ ମାରିଲୁ, ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର । କିପରି-କିପରି ମନୁଷ୍ୟ ସବୁ ରହିଛନ୍ତି, ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଛନ୍ତି । ପୁରୁଷ ବଳବାନ୍ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଅବଳା ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଗୁପ୍ତ ଲଢେଇ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏହି ଲଢେଇ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି । ଏହା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୂଆ କଥା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ଏକଥା ଏବେ ମନେ ଅଛି ପୁଣି ଭୁଲିଯିବ । ମୂଳକଥା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଯାହା କିଛିବି ହେଉଛି ଡ୍ରାମାର ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ମନେ କରି ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । କ୍ରୋଧ କରିବାର ନାହିଁ । ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜକୁ ନିଜେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ଉପାୟରେ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବହୁତ ସ୍ନେହ ଏବଂ ନମ୍ରତାର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ମିଠା-ମିଠା କଥା ଶୁଣାଅ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହି ଦେହଠାରୁ ରୁ ନଷ୍ଟମୋହା ହୋଇଯାଅ ।

ବରଦାନ:- ନମ୍ରତା ରୂପକ କବଚ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟର୍ଥ ରୂପକ ରାବଣକୁ ଭସ୍ମ କରୁଥିବା ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହୀ, ସହଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ଯିଏ ଯେତେ ବି ତୁମ ସଂଗଠନ ଭିତରେ ତ୍ରୁଟି ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କିନ୍ତୁ ତା'କୁ ଟିକିଏ ବି ତୁମ ଭିତରେ ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାରର ସଂଘର୍ଷ ଦେଖିବାକୁ ନ ମିଳୁ । ଯଦି କେହି ଗାଳି ବି ଦେଉ, ଅପମାନିତ ମଧ୍ୟ କରୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମହାତ୍ମା ପାଲଟିଯାଅ । ଯଦି କେହି ଭୁଲ ବି କରୁଛି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଠିକ୍ କର୍ମ କର । ଯଦି କେହି ତୁମକୁ ସାମନା ମଧ୍ୟ କରୁଛି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସ୍ନେହର ପାଣି ଦିଅ । ଏସବୁ କ'ଣ, ଏପରି କାହିଁକି ହେଲା—ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ କରି ନିଆଁରେ ତେଲ ଢାଳ ନାହିଁ । ନମ୍ରତାର କବଚ ପିନ୍ଧି ରୁହ । ଯେଉଁଠାରେ ନମ୍ରତା ଥିବ ସେଠାରେ ସ୍ନେହ ଏବଂ ସହଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମୋର ପଣିଆର ଅନେକ ବିନାଶୀ ଭାବନାଗୁଡିକୁ ଏକମାତ୍ର "ମୋର ବାବା" ଶବ୍ଦରେ ସମାହିତ କରିଦିଅ ।